

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

379 היומי

גיטין דף מ' למסקנה

דף מ' ע"א

א. עבד שהשיאו רבו בת חורין, יצא לחירות, כי אם לא שחררו תחילה לא היה גורם איסור על ידו. וכן אם כתב לשפחתו שטר קידושין כדי לישאנה, ואמר לה 'התקדשי בו', אנו תולים שבוודאי שחררה תחילה. אבל אם אמר לה 'צאי והתקדשי בו', שגילה דעתו שלא שחררה תחילה רק בשטר זה. לרבי מאיר יצאה לחירות, שיש בלשון 'הרי את מקודשת' לשון שחרור, כי כוונתו שתהא ראויה לשחרור. ולחכמים לא יצאה לחירות, שאין בלשון זה לשון שחרור.

ב. עבד שלוח ממנו רבו, או שעשאו אפוטרופוס, או שהניח תפילין בפני רבו, או שקרא שלשה פסוקים בבית הכנסת בפני רבו, לא יצא לחירות. ואם רבו הניח לו תפילין, יצא לחירות.

ג. מי שאמר בשעת מיתתו, פלונית שפחתי אל ישתעבדו בה לאחר מותי, י"א שכופין את היורשים וכותבין לה גט שחרור. וי"א שכוונתו רק שלא יטריחוה בעבודתה, אבל אין צריך לשחררה ולהפסיד את וולדותיה מכאן ולהבא, שהרי לא אמר לשון שחרור. ואם אמר שעשתה לו קורת רוח, ולפיכך יעשו לה קורת רוח, כופין את היורשין ועושין לה קורת רוח, ואם לא נתקרה רוחה בלא שחרור ישחררה, שמצוה לקיים דברי המת.

ד. י"א שהמפקיר עבדו, אותו עבד אין לו תקנה אפילו בשטר, כי ממונו אין קנוי לו, ולא נשאר בו אלא איסור שזה אינו יכול להקנותו.

ה. המפקיר עבדו ומת, י"א שאין לו תקנה, כי אין הבן יורש את האיסור שבו, ואין לו כח לשחרר. ויש אומרים שיש כח ליורש לשחררו. וכן הלכה.

ו. מי שהקנה חצי עבד וחצי בן חורין לבנו קטן שאי אפשר לכופו שישחררנו, מעמידים אפטרופוס לקטן לברר בכמה העבד נישום בשוק, ומקשקש לו העבד דמים מועטים, ויכתוב שטר שחרור על שמו. כי ממכרו של הקטן ממכר במטלטלין.

דף מ' ע"ב

א. עבד שכתב לו רבו בשטר 'עשיתי פלוני עבדי בן חורין', או 'עשוי בן חורין', או 'הרי הוא בן חורין' – יצא לחירות. כתב 'אעשנו בן חורין' י"א שיצא לחירות, כי כוונתו לומר 'אעשנו בן חורין בשטר זה'. וי"א שלא יצא (אם לא הקנה לו בקנין סודר), שאין כאן אלא הבטחה שיעשנו בן חורין.

ב. וכן הכותב לחבירו בשטר 'נתתי שדה פלונית לפלוני' או 'נתונה לפלוני' או 'הרי היא שלו', קנה. כתב 'אתננה לפלוני' י"א שקנה, כי כוונתו שאתננה לך בשטר זה. וי"א שלא קנה, שאין זו אלא הבטחה שיתננו לו.

ג. האומר עשיתי פלוני עבדי בן חורין, והעבד אומר לא עשאני, חוששין שזיכה לו האדון על ידי אחר, והוא אינו יודע. ואם אמר כתבתי ונתתי לו (ולא על ידי אחר), והעבד אומר לא כתב נתן לי, הודאתו כמאה עדים ויכול האדון לחזור ולזכות בו אם ירצה, ואנו תולים שטעה האדון וסבור שקיבל העבד מידו.

ד. וכן האומר נתתי שדה פלונית לפלוני, והוא אומר לא נתן לי, חוששין שזיכה לו על ידי אחר. אמר כתבתי ונתתי לו, והוא אומר לא כתב ונתן לי, הודאת המקבל כמאה עדים ויכול הנותן לחזור בו. ואם המקבל חי, אוכל הנותן את הפירות. ואם מת, ובנו אמר לא נתן שדה זו לאבא, משלשין את הפירות אצל שלישי, שמא יבואו עדים שמכרה לאביו והבן לא ידע.

999999999999

לומד יקר! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת לשיפור התקציר, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר לכתובת: 7600235@gmail.com. בכדי שנוכל לתקן את הצריך תיקון. יש לציין מסכת,

דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". התקציר מיועד לשימוש אישי בלבד! אין להפיץ ו/או לעשות בו כל שימוש מסחרי. להצטרפות:

7600234@gmail.com